

29.5.1996

סמדר הי,

אני יודע שלכתוב יום אחרי יום זה טיפה מוזר, אבל זו הדרך היחידה שאני יכול להוציא את מה שאני חושב ומרגיש בשקט. זו גם נראית לי הדרך היחידה להרגיע את הבעירה הפנימית שלי. בקיצור, אני יודע שתביני אותי, אז לכן אני כותב לך את הדברים האלה, ואל תחשבי שרק בגלל שאת מבינה אני כותב! אני מתגעגע במובן הכללי להכל ואלייך, אנחנו צריכים להיפגש ולדבר קצת, אני רוצה לשמוע מה יש לך להגיד בנושאים שאני כותב עליהם ובכלל. אני רוצה להרחיב בנושא החלומות הפעם, כי זה מה שהכי מניע אותנו בחיים! החלום שלי הפעם (האמת, כבר הרבה זמן) הוא הטיול שלי אחרי השחרור, איזה טיול! למזרח, אחר כך למערב וכו', בקיצור אני רוצה לטוס למזרח קודם ולראות קצת תרבות אחרת וכו' וכו' ואחר כך לטוס חזרה למערב ולטייל באירופה (אירופה? כן, אירופה!) בעיקר – סקנדינביה (להרגיש קצת כמו גוליבר בארץ הענקים) ולספוג קצת מהתרבות שלהם, ויש מה! סובלנות ואכפתיות לא יזיקו לי שבאתי בכל זאת מישראל... ואחר כך אני רוצה לאירלנד, בארץ הפראית הזאת, אשר מונחת לה בצד, שני ס"מ מבריטניה אבל לא נגועה במחלותיה (טוב, התיאור קצת רגשני אבל זה חלום, לא?), ארץ ירוקה המלאה באגדות אך גם בנצרות קנאית, ארץ של סתירות בדיוק כמוני... וככה אחרי שאשוטט לי זמן מה אני זו לכיוון היעד הסופי שלי (או שאני אשבר ואחזור לישראל) – אלסקה! ארץ ענקית, פראית וקדומה בה החיים זזים בקצב של הטבע ולא להפך... שם אני מתכוון להתיישב (אם לא לתמיד אז לפחות לכמה שנים) להירגע, איך הטיול הזה נשמע לך? הלוואי והייתי יכול להיות כמוך ולדעת מה אני רוצה מהחיים, ושתהיה לי היכולת שלך לקיים הלכה למעשה את מה שצריך לעשות כדי להתקדם. עכשיו יש ברדיו את "אחד" של U-2 אז אני מדליק סיגריה ומפסיק קצת כדי להירגע ולחשוב... נמשיך עוד כמה דקות – המשך – אני איבדתי קצת את חוט המחשבה שהיה לי אז אני משנה נושא. פתאום יש בי געגועים אדירים לפעם! לא שפעם היה הרבה יותר טוב מהיום, אבל אני מניח שאני מנסה לזכור כמו כולם את הטוב ולא את הרע, למרות שזה לא כל כך מצליח לי. אני מתגעגע לשבת סתם ככה במרפסת ולחשוב על הכל ועל כלום בשעות אחר הצהריים עם כוס קפה או כוסית ויסקי טוב (ויש בבית הרבה מזה...) וסתם לשמוע את הרוח מזיזה את העלים והחתולה של השכנה מגרירת לה בהנאה על הברכיים שלי, בהחלט יש למה להתגעגע! לשבת באפס מעשה עד שאתה יכול לשמוע בשקט שמסביב את העשב זו ואת הדם זורם בגוף, לעקוב אחרי עננים ולנסות להעלים אותם כמו ב"תעתועים" של ריצ'ארד באך (ספר מצויין!).

לפעמים אני חושב שפשוט כדאי לי לתת לחיים לנווט בשבילי וללכת איתם ולא לנסות להחליט כל הזמן (נשמע לך קצת כמו "סידהרתא"?) אבל אני מניח שככה פשוט לא מגיעים לשום דבר או שמגיעים באמת למה שרוצים בחיים וחשוב, אבל הסיכון הזה מפחיד אז אני אנסה את זה בטיול שלי ואם זה לא ילך אז אני כנראה אחזור לתלם ואנהג בהגיון כמו כל המבוגרים... אני רוצה עכשיו לספר לך שוב סיפור אוטוביוגרפי בגוף שני (מאת א.א.) ושמו: התמימות.

א.א הגיע לטירונות צעיר בריא ו...תמים, וכשהסמל אמר לעמוד בזמנים אז הוא עמד בזמנים, כשהמפקד ציווה על כולם לתת לו 50 שכיבות סמיכה אז א.א היה זה שנותן את הקצב. אבל הסכנה בתמימות היא שהיא נסדקת במהירות אל מול טמטום ואכזריות, וככה לא עבר זמן רב וא.א התחיל לחשוב

שמשהו לא בסדר בכך שהוא כל פעם היחידי כמעט שעומד בזמנים, ואף אחד חוץ ממנו לא מגלה סימני התלהבות כשהסמל היה אומר להם מילה טובה. החשד שלו התגבר מאד כששמע את האנשים במחלקה טוענים שכל התיזוזים שהיו מענישים אותם בהם אינם כלל וכלל עונש על משהו שהם היו לא בסדר בו! אלא פרי מזימתם של הסגל, קרי – המערכת, כנגדם! ... א.א התחיל מהרהר והופך בדבר עד ששנתו נדדה בלילות הקצרים שהיו להם לשינה. למעשה חשב על כך כל כך הרבה עד שבעצמו החל להתנהל בכבודת בבקרים, לרוץ באיטיות בתיזוזים. כיוון שעכשיו היו כל מעיניו נתונים לבעיה, הוא לא שם לב לשום דבר מלבדה, ועד מהרה היה לחייל האיטי ביותר והחירש ביותר, וכיוון שמדי פעם בפעם דיבר אליו מישהו מהמפקדים והיה קוטע את מחשבותיו היה א.א מבין מיד כי בעצם מה שרצו הם זה להפריע לו לחשוב, והוא הבין שהם באמת אויביו האמיתיים! הם אויבי המחשבה והיצירתיות הרוצים לשעבד אותו ולהופכו ליצור נטול מחשבה העושה את רצונם. עצם ההבנה הזו כה הפחידה אותו שהוא החל מתנגד להם בדרך היחידה שידע ויכל (טוב, הוא גם היה מתחצף, אבל זה היה פשוט נפלט לו...). הוא החל לחשוב ולעשות דברים בדרכו שלו, ואם היו מטילים עליו משימה, כמו לערוך את חדר האוכל, הוא היה מסדר את הסכום הפוך! או מפספס בכוונה במטווח את המטרה!! עכשיו הוא היה מורד!!! וכך המשיך א.א לסדר את המערכת, וככל הידוע לנו יכול להיות והוא עדיין עושה כך, אי שם במרחבי הזמן והחלל של הצבא...

אבי